בוודאי שהאנשים המנהלים את בית"ר הם ליכודניקים. אבל אני לא זוכר שניסו להחדיר בנו, בשחקנים, את תורת ז'בוטינסקי. רוב השחקנים מזדהים עם הליכוד, אבל לא מפני שהם משחקים בבית"ר. ככה זה.

● **ומה בנוגע אליך?**

אני אומר בקול רם שאני בוחר ליכוד, אבל לא הייתי מוכן להסתובב ברחובות וללחוץ למענם ידיים, או לשים את שמי ברשימות...

● **כמו משה סיני (כדורגלן הפועל תל־אביב, שהופיע אי־שם ברשימת המערך)...**

לא הייתי עושה מה שהוא עשה! אני לא פוליטיקאי! אפילו אם הקבוצה תרוויח מזה — לא אעשה זאת.

■ ■ ■

● **פרט להצעה של מכבי תל־אביב, היו לך הצעות נוספות?**

אלי דסה, העולם הזה

רוכש לאופר

„אף אחד לא האמין!"

היו לי הצעות, אבל אני מספיק זמן בכדורגל, ותמיד־תמיד רציתי לשחק במכבי תל־אביב.

● **הרצון הזה קשור בתנאים הכספיים שהוצעו לך?**

את יודעת משהו? אילו הייתי רוצה לעשות יותר כסף — אז הייתי מחכה שיותר קבוצות היו נכנסות לתמונה. אז הייתי יכול לדרוש יותר כסף. עשיתי משא־ומתן קצר ביותר. מה זה אומר לך!

● **בבית"ר ירושלים הופתעו מצעדך?**

כן! הם לא האמינו שזה יקרה. הם חשבו שאפילו שיש לי את הכרטיס ביד (האופציה ללכת), אני סתם עושה רושם. אפילו כתבו באיזה עיתון שאני בכלל לא מנהל משא־ומתן עם אף־אחד, אלא סתם מפיץ שמועות, כדי לסחוט יותר כסף מבית"ר. כתבו שזה מפי „מקור בכיר"... באתי להנהלה ושאלתי: „מי זה המקור הבכיר?" ענו לי: „עזוב, בגלל זה אתה כועס? באמת..."

● **מדוע בעצם עזבת את בית"ר?**

בית"ר־ירושלים חייבת לעבור שינוי. הקבוצה חייבת להתרענן. אי־אפשר לבנות קבוצה בזמן שאני משחק.

● **מדוע?**

מפני שממני יש ציפיות גבוהות! כל עוד אני שם, מצפים שהקבוצה תרוץ למעלה. בכלל, אסור להם לדבר שנה־שנתיים על אליפות. הם צריכים לבנות קבוצה, ורק אז לרוץ למעלה.

● **בין השורות, אני מבינה שלא נותרו שם שחקנים ברמתך.**

הייתי רוצה לשחק עם עוד שלושה־ארבעה שחקנים, שיסחבו אותי למעלה, וביחד לרוץ למעלה. בבית"ר — הכל היה בנוי עלי. נמאס לי.

■ ■ ■

● **מתי אירעה החתימה ההיסטורית?**

עוד לא חתמנו.

● **סליחה?**

זאת היתה לחיצת־יד ביני לבין דני לאופר (מכבי תל־אביב). זה קרה ביום הרביעי. ישבנו פה, איפה שאנחנו יושבים עכשיו (במלון פלאז'ה־ירושלים) באותה השעה (בצהריים).

● **כשהגעתם ללחיצת־היד, התרגשת?**

עברה בי צמרמורת. נורא התרגשתי כשהגענו לסיכומים ולחצנו יד. הרגשתי שאני עושה שינוי קיצוני.

● **לחיצת־יד מספקת אותך?**

את מתכוונת לזה שהם עלולים להתחרט? אז אכבד זאת. יכול להיות שהם יתחרטו...

● **אתה לא חושש קצת מהמעבר לקבוצה מרובת־כוכבים?**

קודם־כל, אני סומך על עצמי. זה, אגב, כדורגל: כל אחד יכול לסמוך על עצמו. אני עוד לא מרגיש את השינוי. עדיין לא פוחד ממנו.

● **מתי מתבצע המעבר הלכה למעשה?**

אני חושב שבאחד ביולי. ביני לבין לאופר סוכם רק שנפרסם שיש בינינו הסכם. לא האמנו שיהיה כזה רעש בעיתונים. לכן אני עוד לא יודע פרטים (לאופר שוהה בימים אלה בחו"ל).

● **אינך חושש שיחכו לך בפינה, אחרי צעד כזה?**

יחכו, בטוח יחכו. את חושבת שאוהדים בבית"ר לא חיכו לי בפינה? רק הייתי קצת לא טוב — כבר ירדו עלי. תמיד יש קינאה!

● **אוהדי בית"ר גם המליכו אותך במעמדך הנוכחי.**

זה לא יחסר לי! באמת! כל הטפיחות האלה, ההערצה. תשאלי כתבי־ספורט איך אני בכלל לא רוצה שיתקשרו איתי במשך כל העונה, מעדיף שלא ישאלו שאלות.

● **איך עיכלו עמיתיך־לקבוצה את הידיעה שאתה עוזב?**

זהו, שבהתחלה הם לא עיכלו. מצד שני — הם לא מרגישים טוב עם זה.

● **והאוהדים?**

שיחקתי בשבת, ולא שמעתי אף קריאה „בוגד!" אלה המצאות של כל מיני עיתונים.

הקהל של בית"ר התבגר כיום. זהו קהל פחות פנאטי מכפי שהיה. לפני שמונה־תשע שנים — לא הייתי מעז לעשות צעד כזה. הייתי מפחד לצאת לרחוב. כיום? אילו הייתי באמת פוחד — הייתי חותם בפגרה ונעלם. עובדה שחתמתי באמצע העונה.

● **יש פניות אליך?**

מדברים איתי אנשים. יש כאלה שמדברים איתי בטון של כאב, ויש כאלה שלא מאמינים. יש כאלה שמברכים. אין לי ראש לחשוב על זה כל היום. אני אומר: „חתמתי, וזהו!"

■ ■ ■

● **לולא הייתי כדורגלן, במה היית מתעסק?**

אין דבר כזה! אני אוהב את זה, לא מתחרט לשנייה על שהגעתי למיקצוע.

● **ממישחקי הכדורגל שראיתי בימי חיי, זכור לי איך השחקנים עטים זה על זה אחרי הבקעת־שער — זה משקף לאו־דווקא פירגון...**

יש, יש קינאה, אבל לא מראים את זה.

מה קורה? יש שחקנים שעושים עבודה טובה במיגרש ויש מפורסמים שלוקחים את התהילה. את מבינה? שחקן יכול להילחם שעה במיגרש, ופתאום בא כוכב ומכניס את הגול ו... זוכה בפירסום. ומה עם השחקן שעבד קשה? אפילו לא מזכירים את שמו! זה כואב לו.

ככה זה בחיים. בכל שטח יש כוכבים.

● **מה מבדיל בין כוכב לבין שחקן?**

צריך הרבה ביטחון. לי יש הרבה ביטחון עצמי, גם בחיים. תגידי לי: „אורי, לך לשחק נגד דייגו מארדונה בנאפולי..." — אין לי עם זה בעייה. אני אלך.

● **ואתה קורצת מחומר של כוכבים?**

ואני קורצתי מחומר של שחקן, שיכול לגמור מישחק: גול, פס לגול, הברקות...

ציון צפריר, העולם הזה

מלמיליאן במדי בית"ר (1986)

„יש לי עוד חמש־שש שנים במיגרש!"

אלי דסה, העולם הזה

מלמיליאן השבוע ברחוב בירושלים

„לפני שנים הייתי פוחד לצאת לרחוב..."

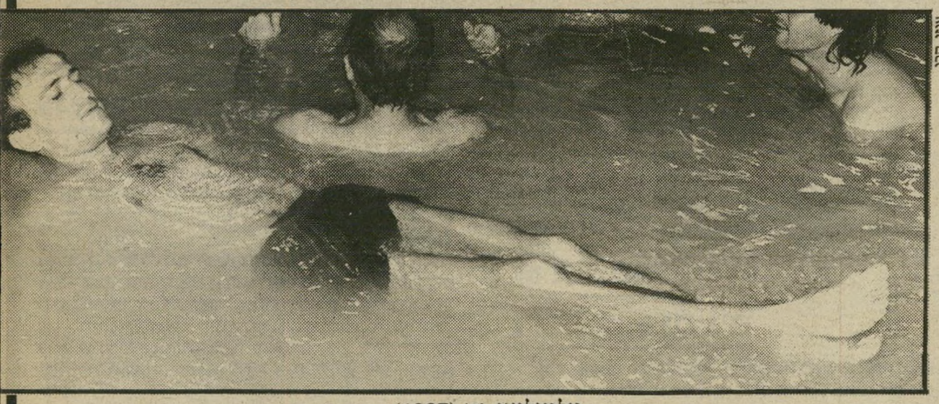

עוזי קרן

מלמיליאן נח (1987)

„אני בא ממישפחה דתית־דתית־דתית..."

היום הרביעי ההיסטורי

ביום הרביעי בצהריים, ה־29 במרס, הרגשתי את משק כנפי־ההיסטוריה, מין תחושה עמומה ש„משהו קורה". וזה קרה. אורי מלמיליאן – שם נרדף לירושלים בכלל ולבית"ר ירושלים בפרט – הודיע שהוא עובר למכבי, ועוד למכבי תל־אביב! מדורי־הספורט ממש השתוללו והתחרו ביניהם מי יפרסם את האירוע הזה באותיות גדולות וכותרות מפוצצות יותר. לשווא – שום פירסום בעולם לא יכול היה להתחרות עם הפיצוץ עצמו.

חתן־השימחה המתין לי בפינה, כאילו התחבא, במלון פלאז'ה־ירושלים, מיבצרו השני, אחרי בית־חוריו. הוא ישב בשקט, לבוש בחולצה אדומה (הפועל!) וביקש בטלפון רשות שלא להתגלח: „נמאס לי להתגלח בכל יום..."

הוא הזמין שוקו ועוגת־קצפת ענקית („נכון שספורטאים צריכים לשמור, אבל לפעמים בא הכיף לאכול עוגה...") ונראה די נבוך מההילולה סביבו.

בחור ביישן, מלמיליאן. בשפתו הוא: „סולידי".

בסך־הכל שתה שוקו עם או בלי עוגת־קצפת באותו המקום, באותה השעה, בשבוע שעבר, עם דני לאופר ממכבי תל־אביב. סיימו לשתות, גמרו לדבר, קמו ולחצו ידיים. אז התחילו הכותרות, הפירסומים, הפרשנויות.

אורי ליכלך מעט את שפתיו בשוקו, הצטנף עוד יותר בפינה, ולפתע מאוד התאים לו לומר, בגיל 32: „אני גר עם ההורים... אני נהנה לגור בבית..."